

De Rechtbank van Eerste Aanleg te DENDERMONDE dertiende kamer, rechtdoende in strafzaken, heeft in haar openbare en buitengewone terechtzitting van 2 april 2010 het hiernavolgend VONNIS gewezen :

Not. nr. de 66.L7.2404/07/26

Griffie nr.

IN DE ZAAK VAN HET OPENBAAR MINISTERIE TEGEN:

1. _____ met ondernemingsnummer
oprichting 30.09.1966, met maatschappelijke zetel
te
2. _____ handelaar
bouwmaterialen, geboren te _____ op
wonende te _____
3. _____ huisvrouw, geboren te _____ op
wonende te _____
4. _____ schroothandelaar, geboren te _____
op _____ wonende te _____

Verdacht van :

Te

door het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering te hebben meegewerkt, of door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat het wanbedrijf niet had kunnen worden gepleegd, of door giften, beloften, bedreigingen,

misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden of het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt, als dader of mededader in de zin van artikel 66 van het strafwetboek

A. op 16 maart 2007 (stuk 8)

1. de eerste, de tweede, de derde en de vierde bij inbreuk uitmakende op artikel 99 § 1 5° c), strafbaar gesteld door de artikelen 146 al. 1-1°, 147 en 149 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening de bij artikel 99 § 1-5° c), bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door zonder stedenbouwkundige vergunning een grond gewoonlijk gebruiken, aanleggen of inrichten voor het plaatsen van één of meer van één of meer verplaatsbare inrichtingen die voor bewoning kunnen worden gebruikt, zoals woonwagens, kampeerwagens, afgedankte voertuigen, tenten

de grond gewoonlijk gebruikt te hebben voor het plaatsen van twee caravans met voortent

2. de eerste, de tweede, de derde en de vierde bij inbreuk op artikel 99 § 1 5° a), strafbaar gesteld door de artikelen 146 al. 1-1° en 149 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden,

door zonder stedenbouwkundige vergunning een grond gewoonlijk gebruikt te hebben, aangelegd te hebben of ingericht te hebben voor het opslaan van gebruikte of afgedankte voertuigen, allerhande materialen, materieel of afval

de grond gewoonlijk gebruikt te hebben voor het opslaan van afval, namelijk oud ijzer

3. de eerste, de tweede, de derde en de vierde bij inbreuk op artikel 99 § 1-1°, strafbaar gesteld door de artikelen 146 al. 1-1° en 149 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, handelingen, werken of wijzigingen hetzij zonder voorafgaande vergunning hetzij in strijd met de vergunning hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning

hetzij in geval van schorsing van de vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door zonder stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken die geen betrekking hebben op de stabiliteit.

een werfcontainer en een werf toilet geplaatst te hebben

4. de eerste en de tweede bij inbreuk op de artikel 99 § 1-1° en 5° a) en c) , strafbaar gesteld door de artikelen 146-3° en 149 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 als eigenaar te hebben toegestaan en te hebben aanvaard dat één van de onder artikel 146 1° en 2° van voormeld decreet bedoelde strafbare feiten te hebben gepleegd, voortgezet of te hebben in stand gehouden, door als eigenaar en verhuurder aanvaard te hebben dat:

- a) de grond gewoonlijk gebruikt werd voor het plaatsen van twee caravans met voortent;
- b) de grond gewoonlijk gebruikt te hebben voor het opslaan van afval, namelijk oud ijzer
- c) een werfcontainer en een werf toilet werd geplaatst

gelegen in ruimtelijk niet kwetsbaar gebied, meer bepaald woongebied volgens het gewestplan d.d. 7 november 1978 (stuk 2 en 39).

Met de omstandigheid voor de eerste en de tweede dat de tenlasteleggingen A1, A2, A3 en A4 gepleegd werden door instrumenterende ambtenaren, vastgoedmakelaars en andere personen die in de uitoefening van hun beroep of activiteit onroerende goederen verkopen, verkavelen, te koop, te huur zetten, verkopen of verhuren, bouwen of vaste of verplaatsbare inrichtingen ontwerpen en/of opstellen of personen die bij die verrichtingen als tussen personen optreden bij de uitoefening van hun beroep in de zin van art. 146 tweede lid van het decreet van 18 mei 1999..

B. de derde en de vierde vanaf 16 maart 2007 tot en met datum der dagvaarding (24 oktober 2008)

bij inbreuk op de artikelen 2, 3 §2-2°, 12, 14 §1, 20, 56.1., 58 en 59 van het decreet van 2 juli 1981 betreffende voorkoming en het beheer van afvalstoffen, zoals gewijzigd door het decreet van 20 april 1994, de voorschriften vastgesteld door of krachtens het decreet te hebben overtreden door spijs het verbod afvalstoffen achtergelaten of verwijderd te hebben in strijd met de voorschriften van het decreet of de uitvoeringsbesluiten ervan, namelijk door bedrijfsafvalstoffen te hebben achtergelaten of beheerd te hebben of nuttig te hebben toegepast, zonder dat dit geschiedde, hetzij:

1° binnen de onderneming waarin de afvalstoffen zijn ontstaan, en dit in overeenstemming met de milieuvergunning bedoeld in artikel 14 of met de andere toepasselijke wettelijke, decretale of reglementaire voorschriften;

2° door afgifte aan een natuurlijke persoon of rechtspersoon die hetzij houder is van een vergunning voor de verwijdering of nuttige toepassing van deze afvalstoffen, als bedoeld in artikel 14 §1 of §6, of voldaan heeft aan de meldingsplicht als bedoeld in artikel 14 § 6, hetzij houder van een erkenning als bedoeld in artikel 14 §2;

3° als secundaire grondstoffen, overeenkomstig artikel 11;

4° door afgifte aan en in een ander Gewest of land gevestigde natuurlijke persoon of rechtspersoon die overeenkomstig de daar geldende wetgeving de afvalstoffen:

- a. mag verwijderen voor zover er geen merkelijk dichterbij gelegen, vergunde verwijderingsinrichting is die deze afvalstoffen op een verantwoorde wijze kan verwijderen onder vergelijkbare voorwaarden, of,
- b. nuttig kan toepassen

namelijk door het achterlaten van oud ijzer.

Tevens te horen veroordelen bij toepassing van artikel 59 § 1 van hoger vermeld decreet tot het verwijderen van de afvalstoffen binnen door de rechtbank te bepalen termijn, onder verbeurte van een dwangsom.

De eerste en de tweede ieder voor 50 percent tevens gedagvaard voor de tenlastenlegging A teneinde zich overeenkomstig art. 42 en 43 bis van het Strafwetboek, zoals ingevoegd door de Wet van 17 juli 1990, te horen veroordelen tot de bijzondere verbeurdverklaring van een

bedrag van € 2.850{19 maanden(16/03/07- 16/09/08) X 150 EURO/maand} (stuk 20) zijnde de vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen waarbij de rechter, indien de zaken niet kunnen worden gevonden in het vermogen van de beklaagde, de geldwaarde daarvan dient te ramen (het equivalent bedrag).

Met de omstandigheid voor de derde en de vierde dat de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A en B de opeenvolgende en voortgezette uitvoering zijn van een zelfde misdadig opzet zodat de verjaring van de strafvordering slechts een aanvang neemt op de datum van het laatst gepleegde feit, namelijk de dag der dagvaarding (24 oktober 2008).

De kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp van het misdrijf is, zijnde:

ligging:

aard en oppervlakte: vakantieverblijf, 10 a 30 ca

wijk en nummer van het kadaster:

en de eigenaar ervan geïdentificeerd zijnde als:

opgericht op 30/09/1966, met
ondernemingsnummer met zetel te

die de eigendomstitel heeft verkregen krachtens de akte van aankoop d.d. 13/01/1972.

1. Procedure

De rechtbank nam kennis van:

- De dagvaarding waarmee de zaak rechtsgeldig werd aanhangig gemaakt, tevens houdende dagstelling voor de openbare terechtzitting d.d. 5 januari 2009;
- Het vonnis van 13 februari 2009;
- De processen-verbaal en de overige stukken van de rechtspleging;

De rechtbank aanhoorde de openbare terechtzitting d.d. 15 januari 2009, datum waarop de zaak werd behandeld en in beraad genomen:

- Het openbaar ministerie, waargenomen door substituut-procureur des Konings, in zijn middelen en eis;
- De eerste beklaagde in haar antwoorden en verdediging, voorgedragen door mr. advocaat te in zijn hoedanigheid van lasthebber ad hoc;
- De tweede beklaagde in zijn antwoorden en verdediging, bijgestaan door zijn raadsman mr. advocaat te
- De derde en vierde beklaagden in hun antwoorden en verdediging, voorgedragen door hun raadsman mr. advocaat te

2. Kwalificaties

2.1.

Door het openbaar ministerie werden ter terechtzitting van 15 januari 2010 besluiten neergelegd m.b.t. de in de dagvaarding weerhouden kwalificaties.

2.2.

De feitelijke gedraging die aan de tenlastelegging A.1 ten grondslag ligt maakt nog steeds een misdrijf uit. Meer in het bijzonder maakt zij een inbreuk uit op artikel 4.2.1.5° c) van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (hierna VCRO). Voormelde inbreuk is thans strafbaar gesteld krachtens de artikelen 6.1.1.1° en 6.1.3 VCRO.

De feitelijke gedraging die aan de tenlastelegging A.2 ten grondslag ligt maakt nog steeds een misdrijf uit. Meer in het bijzonder maakt zij een inbreuk uit op artikel 4.2.1.5° a) VCRO. Voormelde inbreuk is intussen strafbaar gesteld krachtens de artikelen 6.1.1.1° en 6.1.3 VCRO.

De feitelijke gedraging die aan de tenlastelegging A.3 ten grondslag ligt maakt nog steeds een misdrijf uit. Meer in het bijzonder maakt zij een inbreuk uit op artikel 4.2.1.1° a) VCRO. Voormelde inbreuk is intussen strafbaar gesteld krachtens de artikelen 6.1.1.1° en 6.1.3 VCRO.

De feitelijke gedraging die aan de tenlastelegging A.4 ten grondslag ligt maakt nog steeds een misdrijf uit. Meer in het bijzonder maakt zij een inbreuk uit op artikel 4.2.1.1° en 5° a) en c) VCRO. Voormelde inbreuk is intussen strafbaar gesteld krachtens de artikelen 6.1.1.3° en 6.1.3 VCRO.

De verdediging werd in de gelegenheid gesteld hieromtrent tegenspraak te voeren.

2.3.

Bij artikel 23 van het decreet van 21 december 2007 tot aanvulling van het decreet van 05 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid met een titel XVI "Toezicht, handhaving en veiligheidsmaatregelen" werd artikel 56 van het decreet van 2 juli 1981 gewijzigd. Het nieuwe artikel 56 bepaalt: *"Met betrekking tot dit decreet en zijn uitvoeringsbesluiten gebeuren het onderzoek, de vaststelling en de sanctionering van de milieu-inbreuken en milieumisdrijven volgens de regels bepaald in titel XVI van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid."*

Deze bepaling is in werking getreden op 1 mei 2009.

De ten laste gelegde feiten vervat onder de tenlastelegging B zijn thans strafbaar krachtens artikel 16.6.3. §1 al. 1 van het decreet van 05 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid, dat stelt *"Wie opzettelijk, in strijd met de wettelijke voorschriften of in strijd met een vergunning afvalstoffen achterlaat, beheert of overbrengt, wordt gestraft met een gevangenisstraf van één maand tot vijf jaar en met een geldboete van 100 euro tot 500.000 euro of met één van die straffen alleen"*.

De rechtbank stelt vast dat de ten laste gelegde feiten sedert 1 mei 2009 nog strafbaar zijn krachtens artikel 16.6.3. §1 al. 1 van het decreet van 05 april 1995.

De verdediging werd op de terechtzitting van 05 juni 2009 in de gelegenheid gesteld zich hieromtrent te verdedigen.

De kwalificatie dient dan ook als volgt te worden aangevuld: *"thans strafbaar gesteld krachtens art. 16.6.3.§1, al. 1 DABM"*.

3. Gegrondheid van de strafvordering

3.1.

Uit de elementen van het strafonderzoek blijkt dat op 16 maart 2007 twee stacaravans en een werfcontainer heeft geplaatst op een stuk grond gelegen te kadastraal gekend onder . Bovendien werd vastgesteld dat op voormeld perceel ook een hoeveelheid oud ijzer is gestockeerd (stukken 3-7 (met foto's) strafdossier).

Het perceel is gelegen binnen het gewestplan met bestemming woongebied.

Er werd geen stedenbouwkundige vergunning aangevraagd.

verklaarde dienaangaande (stuk 8 strafdossier): *"(...) Ik sta samen met mijn gezin, vrouw en 4 kinderen ingeschreven in de caravan op bovenvermeld adres. Ik heb zelf de caravans en de container geplaatst met toestemming van de eigenaar Wij sloten zelfs een huurcontract an voor de huur van het stuk grond en de eigenaar is op de hoogte dat wij de caravans en de container geplaatst hebben voor permanente bewoning. (...)Ik neem er ook kennis van dat ik geen oudijzer mag stockeren. Dit is niet mijn bedoeling en ik zal de materialen verwijderen. (...)".*

de echtgenote van bevestigde de verklaring van laatstgenoemde (stuk 9 strafdossier).

3.2.

Op 08 mei 2007 besliste het college voor burgemeester en schepenen van om

voorlopig in te schrijven in de bevolkingsregisters op en dit voor een periode van maximum drie jaar. De voorlopige inschrijving wordt definitief *"indien het College van Burgemeester en Schepenen binnen de 3 maanden na de aanvraag, hetzij 18/07/2007 de administratieve of gerechtelijke procedure niet heeft ingezet om een einde te maken aan de aldus geschapen onregelmatige toestand."* (stukken 13-14

strafdossier).

Op 25 mei 2007 richtte een schrijven naar de politiediensten met verzoek aangaande deze voorlopige inschrijving proces-verbaal op te maken, aangezien dit in strijd is met de regelgeving inzake ruimtelijke ordening (stuk 11 strafdossier).

3.3.

verklaarde dat hij eigenaar is van het kwestieuze perceel, gelegen te en bevestigde dat hij zijn toestemming gaf tot het plaatsen van twee woonwagens op dit perceel. Hij benadrukte dat hij zich er niet bewust van was dat dit een overtreding betrof, nu er altijd al caravans hebben gestaan (stuk 10 strafdossier).

Hij sloot op 14 maart 2007 met een huurovereenkomst af (stukken 20-21 strafdossier).

Uit de kadastrale fiche blijkt dat het perceel grond eigendom is van de vennootschap waarvan zaakvoerder is (stuk 18 strafdossier). De activiteit van deze vennootschap bestaat in het verkopen, bouwen en verbouwen van panden (stuk 3 strafdossier).

Het huurcontract van 14 maart 2007 vermeldt als verhuurder, gevolgd door de vermelding "met zetel te zijnde de maatschappelijke zetel van de vennootschap (stuk 20 strafdossier).

3.4.

Op 01 oktober 2007 formuleerde het college van burgemeester en schepenen van een vordering tot herstel in de oorspronkelijke staat, hetgeen impliceert op het verwijderen van de twee stacaravans, de werfcontainer, het werf toilet, en het oud ijzer.

Tevens werd gevorderd dat een dwangsom zou worden opgelegd van 10,00 euro per dag vertraging in geval van niet-uitvoering van het vonnis binnen de gestelde termijn.

De herstellvordering en dwangsom werden uitdrukkelijk gemotiveerd (stukken 38-43 strafdosier).

3.5.

Bij schrijven van 19 februari 2008 sloot de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur zich aan bij de herstellvordering van het college van burgemeester en schepenen van met dien verstande dat een dwangsom van 50 euro per dag werd gevorderd (stuk 44 strafdosier).

3.6.

Op 30 maart 2008 verleende de hoge raad voor het herstelbeleid een eensluidend advies en ging akkoord met de aard van de herstellvordering van het college van burgemeester en schepenen en de stedenbouwkundige inspecteur (stukken 79-80 strafdosier).

3.7.

Geconfronteerd met deze herstellvordering verklaarden op 23 mei 2008 niet te willen overgaan tot vrijwillige uitvoering van de herstellvordering (stukken 91-92 strafdosier).

3.8.

3.8.1.

Het bewijs van de ten laste gelegde feiten vervat onder de tenlasteleggingen A.1, A.2. en A.3. blijkt afdoende uit de gegevens van het strafdosier – zoals hiervoor weergegeven.

Deze tenlasteleggingen A.1, A.2. en A.3. kunnen echter niet worden toegerekend aan eerste en tweede beklaagde, doch enkel aan derde en vierde beklaagde. De argumentatie van de verdediging als zouden derde en vierde beklaagden zich in een noodtoestand hebben bevonden treedt de rechtbank niet bij. Eerste en tweede beklaagde dienen wegens voormelde tenlasteleggingen ontslagen te worden van rechtsvervolgning.

De tenlastelegging B komt, blijkens de voorliggende strafinformatie, in hoofde van derde en vierde beklaagde genoegzaam bewezen voor, met dien verstande dat de vermelding "*tot en met de datum der dagvaarding*" dient te worden gelezen als " tot en met 24 oktober 2008".

3.8.2.

De tenlastelegging A.4.b acht de rechtbank in hoofde van eerste en tweede beklaagde niet afdoende bewezen.

De tenlasteleggingen A.4.a en A.4.c daarentegen wel. De vaststellingen en verklaringen vervat in het strafdossier zijn terzake duidelijk.

3.8.3.

Een rechtspersoon is strafrechtelijk verantwoordelijk voor misdrijven die hetzij een intrinsiek verband hebben met de verwezenlijking van zijn doel of de waarneming van zijn belangen, of die, naar blijkt uit de concrete omstandigheden, voor zijn rekening zijn gepleegd. Wanneer de rechtspersoon verantwoordelijk gesteld wordt uitsluitend wegens het optreden van een geïdentificeerde natuurlijke persoon, kan enkel degene die de zwaarste fout heeft begaan worden veroordeeld. Cumulatie in de vervolging en veroordeling van de rechtspersoon en de natuurlijke persoon is evenwel mogelijk indien de geïdentificeerde natuurlijke persoon de fout wetens en willens heeft gepleegd.

Concreet dienen de feiten die aan de tenlasteleggingen A.4.a en A.4.c ten grondslag liggen zowel aan de natuurlijke persoon (tweede beklaagde) als aan de rechtspersoon (eerste beklaagde) te worden toegerekend. Deze feiten werden voor rekening van de rechtspersoon gepleegd. Dit wordt afdoende geïllustreerd door het feit dat de eerste beklaagde, blijkens de kadastrale informatie, eigenaar is van het kwestieuze perceel, de maatschappelijk zetel van de vennootschap werd vermeld in het afgesloten huurcontract en de huurgelden haar toekwamen (zie besluiten tweede beklaagde). Het betreft feiten die wetens en willens gepleegd werden, zodat de decumul van strafrechtelijke verantwoordelijkheid op grond van artikel 5, tweede lid van het Strafwetboek niet dient te worden toegepast.

De tweede beklaagde trad op als zaakvoerder van de eerste beklaagde

en had de beslissings- en handelingsbevoegdheid om aan die inbreuken een einde te stellen, hetgeen hij nagelaten heeft om te doen. Het ten laste gelegde dient dan ook aan tweede beklagde te worden toegerekend en is hem verwijtbaar.

Uit de omstandigheden van de zaak blijkt bovendien afdoende dat de tweede beklagde, de natuurlijke persoon door wiens toedoen de eerste beklagde handelde, bewust en buiten elke dwang, dit is wetens en willens, in strijd met de bepalingen van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening heeft gehandeld. De argumentatie van de verdediging, als zou er sprake zijn van een onoverwinnelijke rechtsdwaling ingevolge het gedoogbeleid, treedt de rechtbank niet bij.

Terzake dient opgemerkt dat tweede beklagde in het verleden reeds werd geconfronteerd met een gelijkaardige correctionele veroordeling (stukken 23-27 strafdossier). Op 28 oktober 1987 werd

veroordeeld wegens het oprichten van een loods, het plaatsen van twee caravans voor bewoning en het aanleggen van een opslagplaats voor schroot op een perceel gelegen in

kadastraal gekend onder _____ en eigendom van de _____ met zetel te _____

3. Ook het herstel in de oorspronkelijke toestand werd bevolen. Het gaat dan ook niet op om zich thans voor te doen als zijnde totaal onwetend nopens de terzake geldende regelgeving. Huidige feiten illustreren dat tweede beklagde geen lessen trekt uit het verleden en wetens en willens opnieuw gelijkaardige wederrechtelijke handelingen heeft gesteld.

De tweede beklagde is dan ook samen met eerste beklagde strafrechtelijk verantwoordelijk voor de bewezen verklaarde tenlasteleggingen A.4.a en A.4.c.

3.8.4.

Ook de bij de tenlasteleggingen A.4.a en A.4.c. in hoofde van eerste en tweede beklagde voorziene verzwarende omstandigheid van artikel 146 DORO, sedert 01 september 2009 vervat in artikel 6.1.1 al. 2 VCRO, komt afdoende bewezen voor.

Het staat vast dat de eerste beklagde een rechtspersoon is met o.m.

als doel de aan- en verkoop van onroerende goederen. In de statuten staat vermeld dat zij alle commerciële, industriële, financiële, roerend en onroerende handelingen mogen verrichten in rechtstreeks of onrechtstreeks, geheel of gedeeltelijk verband met haar maatschappelijk doel of die van aard zouden zijn de uitvoering ervan te vergemakkelijken.

Als bestuurder van de eerste beklagde geldt deze verzwarende omstandigheid ook voor de tweede beklagde.

De doelgroep van de verzwarende omstandigheid van de professioneel is immers zeer ruim. Voor het aanwezig zijn van de verzwarende omstandigheid is niet vereist dat de beklagden dit uitsluitend als beroep doen en volstaat *enige activiteit* op dit vlak (cf. Gent, (10^e k.), 14 april 2000, *T.M.R.* 2000/3, 253; Corr. Gent, 2 december 2002, *T.M.R.* 2003/4, 415) en slaat ook op de zaakvoerder(s) (of bestuurder(s)) van een vennootschap die een doel van aankoop, verkoop en beheer van onroerend goed hebben (cf. J. Van den Berghe, F. Van Acker, P. Vansant, "Handhaving ruimtelijke ordening", in *Zakboekje ruimtelijke ordening 2006*, Kluwer, 2006, 677).

4. Straftoemeting

4.1.

Art. 56, 1° van het Decreet van 2 juli 1981 voorzag als bestraffing een hoofdgevangenisstraf van een maand tot vijf jaar en/of een geldboete van 100,00 euro tot 10 miljoen euro.

Op 1 mei 2009 is het Milieuhandhavingsdecreet van 21 december 2007 (MHD) (B.S. 29.02.2008) in werking getreden.

Door dit decreet werd het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid (DABM) aangevuld met een titel XVI "Toezicht, handhaving en veiligheidsmaatregelen".

Art. 23 van het decreet van 21 december 2007 tot aanvulling van het decreet van 05 april 1995 wijzigde art. 56 van het Afvalstoffendecreet van 2 juli 1981 als volgt : "*Met betrekking tot dit decreet en zijn uitvoeringsbesluiten gebeuren het onderzoek, de vaststellingen en de sanctionering van de milieu-inbreuken en milieumisdrijven volgens de*

regels bepaald in titel XVI van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake het milieubeleid”.

Het sedert 1 mei 2009 van toepassing zijnde artikel 16.6.3 § 1, al. 1 van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid, stelt: *“Wie opzettelijk, in strijd met de wettelijke voorschriften of in strijd met een vergunning afvalstoffen achterlaat, beheert of overbrengt, wordt gestraft met een gevangenisstraf van één maand tot vijf jaar en met een geldboete van 100 euro tot 500.000 euro of met één van die straffen alleen”.*

Artikel 2 van het Strafwetboek bepaalt dat indien de straf ten tijde van het vonnis bepaald verschilt van die welke ten tijde van het misdrijf was bepaald, de minst zware straf wordt toegepast.

In de nieuwe wet bleef de hoofdgevangenisstraf in maximum vijf jaar. De maximum geldboete werd echter herleid naar 500.000 euro in plaats van 10 miljoen euro. In strafmaat is de nieuwe regelgeving dus duidelijk milder. Derhalve dienen de nieuwe strafbepalingen in hun geheel te worden toegepast.

4.2.

De feiten zoals omschreven onder de tenlasteleggingen A.1, A.2, A.3 en B zijn in hoofde van derde en vierde beklagde telkens de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van eenzelfde misdadig opzet zodat voor deze feiten samen bij toepassing van artikel 65, eerste lid, van het Strafwetboek voor elk slechts één straf moet worden opgelegd, namelijk de zwaarste.

De feiten zoals omschreven onder de tenlasteleggingen A.4.a en A.4.c zijn in hoofde van eerste en tweede beklagde telkens de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van eenzelfde misdadig opzet zodat voor deze feiten samen bij toepassing van artikel 65, eerste lid, van het Strafwetboek voor elk slechts één straf moet worden opgelegd.

4.3.

De straftoemeting moet worden bepaald gelet op de aard en de objectieve ernst van de bewezen verklaarde feiten en de begeleidende

omstandigheden en de persoonlijkheid van de tweede, derde en vierde beklaagde, zoals die onder meer blijkt uit het strafrechtelijke verleden, de gezinstoestand en de arbeidssituatie, voor zover die de rechtbank aan de hand van het strafdossier bekend zijn. Voor de eerste beklaagde dient gelet te worden op het strafregister en de aard en de omvang van de bedrijfsactiviteit.

4.4.

De door de beklagden gepleegde feiten kunnen niet worden getolereerd. De beklagden moet de normen die de overheid heeft uitgewerkt ter realisatie van het beleid inzake stedenbouw en ruimtelijke ordening respecteren. De beklagden mogen hun individueel belang niet boven het algemeen belang – dat is gebaat met een goede ruimtelijke ordening – laten prevaleren.

Ook de inbreuken op het Milieuhandhavingsdecreet verdienen gestrengheid in de bestraffing.

4.5.

De eerste beklaagde betreft een vennootschap. Het strafregister maakt melding van een correctionele veroordeling d.d. 23/03/2007 van de rechtbank te Dendermonde wegens inbreuken op de sociale regelgeving. De vennootschap werd veroordeeld tot de betaling van een geldboete van 500,00 euro, waarvan de helft met uitstel.

De tweede beklaagde is thans jaar en beschikt over een gunstig strafverleden.

De derde beklaagde is jaar en is niet gekend in het bestand van het centraal strafregister.

De vierde beklaagde is jaar en beschikt, behoudens een veroordeling door de politierechtbank te Dendermonde, over een blanco strafregister.

4.6.

De straftoemeting moet niet alleen de vergeldingbehoefte dienen maar ook de speciale en generale preventie. De op te leggen straf

moet van aard zijn de beklagden ervan te weerhouden zich in de toekomst nog aan dergelijke feiten schuldig te maken.

4.7.

Ter realisering van voormelde doelstellingen van de straftoemeting komt de hierna bepaalde geldboete in hoofde van elk der beklagden passend voor.

De tweede, derde en vierde beklagde werden nog niet veroordeeld tot een criminele straf of tot een correctionele gevangenisstraf van meer dan twaalf maanden en er mag worden gehoopt dat zij zich niet meer aan dergelijke feiten zullen schuldig maken. Er kan dan ook telkens uitstel van tenuitvoerlegging worden verleend voor een gedeelte van de opgelegde geldboete, zoals in het beschikkende gedeelte van dit vonnis nader bepaald.

Aan eerste beklagde kan, nu zij daartoe in de voorwaarden verkeert, de gunst van het uitstel van tenuitvoerlegging van de haar opgelegde geldboete worden verleend, zoals hierna bepaald. De aan voormelde beklagde opgelegde straf gaat een geldboete van 120.000,00 euro niet te boven en zij werd tot op heden nog niet veroordeeld tot een geldboete van meer dan 24.000,00 euro.

De rechtbank gaat niet in op het verzoek van beklagden om hen de gunst van de opschorting van de uitspraak van veroordeling te verlenen. Er dient op gewezen dat in de gegeven omstandigheden het opleggen van een geldboete, deels met uitstel van tenuitvoerlegging de declassering van de beklagden niet kan veroorzaken.

4.8.

Artikel 25 van het decreet van 21 december 2007 heft artikel 59 van het Decreet van 2 juli 1981 betreffende de voorkoming en het beheer van afvalstoffen op.

Per 1 mei 2009 is artikel 16.6.4. van het decreet van 05 april 1995, ingevoegd bij voormeld decreet van 21 december 2007, van toepassing. Overeenkomstig dit artikel worden beklagden veroordeeld tot de terugbetaling van de kosten voor het inzamelen, vervoeren en verwerken van afvalstoffen door de gemeente, door de

Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaamse Gewest of door het Vlaamse Gewest die zijn achtergelaten in strijd met de bepalingen van het decreet van 2 juli 1981 betreffende de voorkoming en het beheer van afvalstoffen.

De derde en vierde beklagden dienen, zoals schriftelijk gevorderd door het Openbaar Ministerie, veroordeeld te worden tot het inzamelen, vervoeren en verwerken van de achtergelaten afvalstoffen en dit binnen een termijn en onder verbeurte van een dwangsom, zoals in het beschikkende gedeelte van dit vonnis bepaald.

4.9.

De misdrijven werden gepleegd na 1 maart 2004, zodat elke geldboete, uitgedrukt in euro, met 45 opdecimen moet worden verhoogd overeenkomstig artikel 5 van het decreet van 7 december 2001 tot regeling van enkele gevolgen van de invoering van de euro in de Vlaamse regelegeving (B.S. 28 december 2001) en artikel 4, lid 1 van de Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet (B.S. 29 juli 2000), beide in werking getreden op 1 januari 2002.

De beklagden dienen als veroordeelden tot een correctionele hoofdstraf te worden verplicht tot het betalen van de bijdrage tot financiering van het bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders die sedert 17 december 2005 € 25,00 bedraagt en dient vermeerderd te worden met 45 opdecimen tot **€ 137,50**, ongeacht de datum van het bewezen verklaarde feit; deze bijdrage heeft een eigen aard en is geen straf.

Bij arrest nr.188.928 van de Raad van State van 17 december 2008 (B.S. 2 februari 2009) werd het koninklijk besluit van 27 april 2007 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken vernietigd, zodat de bepalingen van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd door de artikelen 1 en 2 van het koninklijk besluit van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie, van toepassing blijven. Krachtens art. 91, 2° lid van dit koninklijk besluit bedraagt de vaste vergoeding **€ 25**.

5. De herstelvordering

5.1.

Op 01 oktober 2007 formuleerde het college van burgemeester en schepenen van _____ een vordering tot herstel in de oorspronkelijke staat, onder verbeurte van een dwangsom van 10,00 euro per dag vertraging (zie supra punt 3.3.). De herstelvordering en dwangsom werden uitdrukkelijk gemotiveerd (stukken 38-43 straf dossier).

De gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur sloot zich hierbij aan, met dien verstande dat een dwangsom van 50 euro per dag werd gevorderd (zie supra, punt 3.4.).

De hoge raad voor het herstelbeleid verleende een eensluidend advies en ging akkoord met de aard van de herstelvordering van het college van burgemeester en schepenen en de stedenbouwkundige inspecteur (zie supra, punt 3.5.).

5.2.

Deze vordering is gesteund op artikel 149 Stedenbouwdecreet 1999, thans artikel 6.1.41 VCRO.

De plaats is blijkens de thans voorliggende strafinformatie nog niet in de vorige toestand hersteld en er is evenmin een regularisatie overeenkomstig een hiertoe verleende vergunning. Ter zitting werd gesteld dat derde en vierde beklagde intussen het perceel zouden hebben verlaten. Hiervan werd echter geen enkel stavingsstuk naar voor gebracht. Het door de herstellende overheid gevorderd herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand is dan ook nog steeds noodzakelijk om aan de gevolgen van de bewezen misdrijven een einde te stellen.

5.3.

Met betrekking tot de herstelvordering stipuleert artikel 6.1.41, §1 VCRO: *"Naast de straf kan de rechtbank bevelen de plaats in de oorspronkelijke toestand te herstellen of het strijdige gebruik te staken,*

en/of bouw- of aanpassingswerken uit te voeren en/of een geldsom te betalen gelijk aan de meerwaarde die het goed door het misdrijf heeft verkregen (...)”.

Deze bepaling moet worden gelezen in de context van artikel 159 van de Grondwet, krachtens hetwelk de hoven en rechtbanken geen gevolg mogen geven aan de bestuurshandelingen die niet met de wetten overeenstemmen. De rechtbank dient de herstellvordering op haar externe en interne wettigheid te toetsen en te onderzoeken of ze strookt met de wet dan wel of ze op machtsoverschrijding of machtsafwending berust. Meer bepaald dient de rechtbank na te gaan of de beslissing van het bevoegde bestuur om het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand te vorderen uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening is genomen. Wanneer vastgesteld wordt dat de vordering van de overheid steunt op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is, moet de rechtbank deze vordering zonder gevolg laten. Het behoort de rechtbank evenwel niet de opportuniteit van de gevorderde maatregel te beoordelen.

In acht genomen de motieven aangehaald in de herstellvordering van 06 september 2004, waarin werd verwezen naar (1) niet verenigbaarheid met de onmiddellijke omgeving vanuit esthetisch oogpunt, (2) de verwaarloosde indruk die het terrein geeft, (3) de verstoring van de goede ruimtelijke ordening, is de rechtbank van oordeel dat de vordering niet steunt op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is. Zij staat in verhouding tot de ernst van de overtreding. Verder wordt door de voormelde motieven van de herstellvordering door de herstellvorderende overheid aangetoond dat door het opleggen van een andere herstelmaatregel dan het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand de plaatselijke ordening kennelijk op onevenredige wijze zou worden geschaad.

Het voordeel voor de goede ordening van de ruimte door het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand weegt op tegen de last die er voor de overtreders uit voortvloeit. Het bestuur heeft uit de correct beoordeelde feitelijke situatie de naar recht en redelijkheid verantwoorde conclusie getrokken. De vordering is niet kennelijk onredelijk. De herstellvordering werd beslist door de bevoegde

instantie met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften; het blijkt niet dat deze vordering werd genomen met machtsafwending, machtsoverschrijding of miskenning van enig algemeen beginsel van behoorlijk bestuur; zij strookt met de wet.

De rechtbank ziet dan ook geen redenen om de vordering tot herstel zonder gevolg te laten.

5.4.

Zowel het college van burgemeester en schepenen van
als de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur vorderen de niet nakoming van het bevel tot herstel in de oorspronkelijke toestand te sanctioneren met de verbeurte van een dwangsom.

De hierna uitgesproken modaliteiten vormen een gepaste en noodzakelijke aansporing van de beklaagden om hiertoe zelf over te gaan.

6. De bijzondere verbeurdverklaring

In hoofde van eerste en tweede beklagde wordt door het openbaar ministerie schriftelijk de bijzondere verbeurdverklaring gevorderd van 2.850,00 euro, elk van de beklagden voor 50 % van voormeld bedrag, waarmee voldaan werd aan artikel 43*bis* van het Strafwetboek, zoals ingevoegd bij artikel 3 van de wet van 17 juli 1990 en thans gewijzigd bij artikel 2 van de wet van 19 december 2002 (B.S. 14 februari 2003).

De hoegrootheid van voormeld bedrag komt, gelet op de elementen van het strafdossier, correct voor.

Het bekomen vermogensvoordeel maakt inherent deel uit van de bewezen verklaarde misdrijven vervat onder de tenlasteleggingen A.4.a en A.4.c. . Het gaat dan ook niet op om de misdrijven in hoofde van eerste en tweede beklagde als bewezen te verklaren en dan te zeggen dat men de bekomen voordelen mag behouden.

Dit is een bijkomend signaal naar voormelde beklagden om hen bewust te maken dat dergelijke misdrijven niet lonend zijn.

Zoals de verdediging in besluiten terecht opmerkt maakt de bijzondere verbeurdverklaring van vermogensvoordelen een bijkomende straf uit. Dit impliceert dat, rekening houdend met het persoonlijk karakter van de straf, geen solidaire veroordeling kan worden uitgesproken. In casu wordt in hoofde van elk der beklaagden (eerste en tweede beklaagde) 1.425,00 euro gevorderd.

Het is in casu aangetoond dat de tweede beklaagde, de natuurlijke persoon/zaakvoerder, door wiens toedoen de eerste beklaagde (de vennootschap) handelde, bewust en buiten elke dwang, dit is wetens en willens heeft gehandeld.

De rechtbank is dan ook van oordeel dat in hoofde van zowel eerste als tweede beklaagde zich telkens de bijzondere verbeurdverklaring van een bedrag van 1.425,00 euro opdringt.

Gezien de hiervoor en hierna vermelde artikelen :

Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, art. 11, 12, 14, 21 tot en met 23, 31 tot en met 37, 40 en 41 ;

Wetboek van strafvordering, art. 3, 4 V.T., 162, 179, 182, 184, 185, 189, 190, 190ter, 194, 195;

Wet van 5 maart 1952 betreffende de opdecimen op de strafrechtelijke geldboeten, art. 1;

Strafwetboek, art. 2, 38, 40, 50, 42, 43bis, 66, 100;

Wet van 29 juni 1969, art. 1, 8 en 14.

Wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 24 december 1993, art 29 en het koninklijk besluit van 18 december 1986 betreffende de commissie voor hulp van slachtoffers van opzettelijke gewelddaden, art. 58;

OM DEZE REDENEN, DE RECHTBANK

RECHTDOENDE OP TEGENSPRAAK

Strafrechterlijk

Ontslaat de eerste beklaagde en de tweede beklaagde **van rechtsvervolging voor de tenlasteleggingen A.1, A.2, A.3 en A.4.b;**

VERKLAART de eerste beklaagde en de tweede beklaagde **schuldig** aan de feiten voorwerp van de tenlasteleggingen A.4.a en A.4.c, alsook aan de voorziene verzwarende omstandigheid;

VERKLAART de derde beklaagde en de vierde beklaagde **schuldig** aan de feiten voorwerp van de tenlasteleggingen A.1, A.2, A.3 en B;

Toepassing makend van artikel 65, eerste lid van het Strafwetboek;

VEROORDEELT eerste beklaagde en de tweede beklaagde **elk**, voor de tenlasteleggingen A.4.a en A.4.c, samen, tot **EEN GELDBOETE VAN 2.000,00 euro**, verhoogd met 45 opdecimen, aldus gebracht op 11.000 EURO.

VERLEENT in hoofde van eerste en tweede beklaagde telkens gewoon uitstel van de tenuitvoerlegging gedurende een termijn van drie jaar voor een gedeelte groot 1.750,00 euro, verhoogd met 45 opdecimen van de uitgesproken geldboete van 2.000,00 euro, verhoogd met 45 opdecimen;

ZEGT dat bij niet betaling binnen de door de wet bepaalde termijn de lastens de tweede beklaagde uitgesproken geldboete kan worden vervangen door een gevangenisstraf van 90 dagen, waarvan 82 dagen betrekking hebben op het gedeelte met uitstel;

VEROORDEELT de derde beklaagde en de vierde beklaagde **elk**, voor de tenlasteleggingen A.1, A.2, A.3 en B samen, tot **EEN GELDBOETE VAN 100,00 euro**, verhoogd met 45 opdecimen, aldus gebracht op 550,00 EURO.

VERLEENT in hoofde van derde en vierde beklaagde telkens gewoon uitstel van de tenuitvoerlegging gedurende een termijn van drie jaar

voor de helft van de geldboete van 100,00 euro, verhoogd met 45 opdecimen ;

ZEGT dat bij niet betaling binnen de door de wet bepaalde termijn de lastens de derde en vierde beklaagde uitgesproken geldboete kan worden vervangen door een gevangenisstraf van telkens 30 dagen, waarvan telkens de helft betrekking heeft op het gedeelte met uitstel;

BEVEELT aan de eerste, tweede, derde en vierde beklaagde over te gaan tot **herstel van de plaats** te nader vermeld in de dagvaarding, perceel gelegen te kadastraal gekend onder eigendom van

in de oorspronkelijke toestand binnen een termijn van achttien maanden, te rekenen vanaf de dag waarop dit vonnis in kracht van gewijsde zal treden, dit door het verwijderen van twee caravans, een werfcontainer, werf toilet en een hoeveelheid oud ijzer.

ZEGT voor recht dat op vordering van de stedenbouwkundige inspecteur en/of het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Hamme door elke veroordeelde **een dwangsom** zal worden verbeurd **van 20,00 euro per dag vertraging** in de nakoming van dit bevel, te rekenen vanaf het verstrijken van de termijn van achttien maanden vanaf de dag waarop dit vonnis in kracht van gewijsde zal treden;

BEVEELT voor het geval dat de plaats niet in de oorspronkelijke toestand wordt hersteld binnen voormelde termijn de stedenbouwkundige inspecteur en/of het college van burgemeester en schepenen van ambtshalve in de uitvoering ervan kunnen voorzien, overeenkomstig artikel 6.1.46 VCRO;

VEROORDEELT de derde beklaagde en de vierde beklaagde overeenkomstig artikel 16.6.4 DABM, solidair tot het **verwijderen van de achtergelaten afvalstoffen** en dit binnen een termijn van vier maanden vanaf de betekening van dit vonnis en **onder verbeurte van een dwangsom van 20,00 euro per dag vertraging** in de nakoming van dit bevel;

SPREEKT lastens eerste beklaagde en de tweede beklaagde overeenkomstig art.

42 en 43 bis van het Strafwetboek, zoals ingevoegd door de wet van 17 juli 1990 en thans gewijzigd bij de wet van 19 december 2002, de **bijzondere verbeurdverklaring uit in hoofde van elk voor een bedrag van 1.425,00 euro**, zijnde het equivalent bedrag van de vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen;

SPREEKT voor de beklaagden de verplichting uit om **elk EENMAAL** een bedrag van 25,00 euro, met 45 deciemmen verhoogd, 137,50 euro bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het Fonds tot financiële hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.

LEGT de veroordeelden **ELK** bovendien een vergoeding op voor de kostprijs van de strafprocedure van **25 euro** overeenkomstig artikel 91.2^{de} lid van het K.B. d.d. 28.12.1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken (B.S., 30.12.1950, 9095)

1. zoals vervangen door artikel 1 van het K.B. d.d. 29.07.1992 (B.S. 31.07.1992, 17249)

2. en gewijzigd door artikel 1 van het K.B. d.d. 23.12.1993 (B.S. 31.12.1993, 29318)

3. en gewijzigd door artikel 1 van het K.B. d.d. 11.12.2001 (B.S. 22.12.2001, 44791),

dat terug van toepassing is nu de opheffingsbepaling van het K.B. d.d. 28.12.1950, zoals voorzien door artikel 98 van het K.B. d.d. 27.04.2007, ingevolge de vernietiging ervan door de Raad van State op 17.12.2008 onbestaande is geworden.

VEROORDEELT de beklaagden solidair tot de gerechtskosten, in hun geheel begroot aan de zijde van het openbaar ministerie op de som van 211,50 euro:

Houdt de burgerlijke belangen, overeenkomstig artikel 4 van de Wet houdende de voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering, zoals gewijzigd bij artikel 2 van de Wet van 13 april 2005 (B.S. 03.05.2005), ambtshalve aan;

Aldus uitgesproken in openbare en buitengewone terechtzitting van

TWEE APRIL TWEEDUIZEND EN TIEN

Aanwezig:

alleenrechtsprekend rechter in strafzaken;

substituut-procureur des Konings;

griffier;